

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 79/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. februára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 82/2012, ako aj postupom v bližšie neoznačenom prípravnom konaní, ktoré uvedenému súdnemu konaniu predchádzalo, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2014 doručená a 11. decembra 2014 doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj zneužitie jeho práv podľa čl. 17 dohovoru postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 82/2012, ako aj postupom v bližšie neoznačenom prípravnom konaní, ktoré uvedenému súdnemu konaniu predchádzalo.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že proti sťažovateľovi bolo na okresnom súde vedené trestné konanie pod sp. zn. 1 T 82/2012 pre pokračujúci trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku. Sťažovateľ namieta, že toto trestné konanie trvalo neprimerane dlhú dobu, keďže sa začalo vznesením obvinenia 22. septembra 2000 a skončilo sa 29. mája 2014 vydaním uznesenia č. k. 1 T 82/2012-595 o zastavení trestného stíhania, *„pretože trestné stíhanie je neprípustné podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku“*. Ďalej poukázal na to, že *„trestnú činnosť som po vznesenom obvinení priznal, každú úradnú poštu som si prevzal, na každé predvolanie vyšetrovateľa som sa dostavil“*, napriek tomu *„celé trestné stíhanie voči mne trvalo 14 (štrnásť) rokov v ktorých som bol držaný v právnej neistote, hoci šlo o prípad úplne jednoduchý a zo súdnej praxe vybavujúci do jedného roka“*. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukazuje aj na *„nezákonné prerušenie trestného stíhania o ktorom som vôbec nevedel“* a z obsahu jeho sťažnosti možno vyvodíť, že namieta aj neúmernú zdlhavosť prípravného konania, ktoré predchádzalo napadnutému súdnemu konaniu.

Sťažovateľ sa napokon domáha toho, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom rozhodol, že došlo k porušeniu jeho práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru a taktiež čl. 17 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 82/2012, ako aj postupom v bližšie neoznačenom prípravnom konaní, ktoré uvedenému súdnemu konaniu predchádzalo, pretože bol *„držaný v právnej neistote 14 rokov“*. Požaduje priznať finančné zadosťučinenie v sume 50 000 €.

V doplnení svojho podania z 8. decembra 2014 sťažovateľ k svojmu pôvodnému podaniu priložil *„splnomocnenie pre advokáta“*, ktoré však žiadnym advokátom podpísané nebolo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný

súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. I. ÚS 225/05).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zneužitie jeho práv podľa čl. 17 dohovoru postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 82/2012, ako aj postupom v bližšie neoznačenom prípravnom konaní, ktoré uvedenému súdnemu konaniu predchádzalo.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov“ osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (pozri napr. I. ÚS 120/02, I. ÚS 124/04). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd už rozhodol, že v kontexte ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2

ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť dňom, keď sa sťažovateľ „dozvedel“ o zbytočných prieťahoch, teda o „inom zásahu“ okresného súdu, ktorého označil za účastníka tohto konania. Keďže napadnuté konanie (vrátane prípravného konania) – ako to sám sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol – sa skončilo 29. mája 2014 vydaním uznesenia č. k. 1 T 82/2012-595 o zastavení trestného stíhania, proti ktorému podal sťažovateľ „dňa 02. 06 2014“ sťažnosť, o namietaných zbytočných prieťahoch sa sťažovateľ mohol dozvedieť najneskôr v uvedený deň. Pretože predmetná sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 2. decembra 2014 (na ústavný súd doručená 3. decembra 2014), teda v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ústavný súd sa už nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti. Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť v tejto časti posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

2. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02).

Z podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde skončené 29. mája 2014 vydaním uznesenia č. k. 1 T 82/2012-595. Sťažovateľ sa napriek tomu na ústavný súd obrátil so svojou sťažnosťou podaním z 2. decembra 2014, t. j. v čase, keď porušenie označeného základného práva na súde, ktorý sťažovateľ označil za účastníka konania, už netrvalo a konanie o jeho sťažnosti pred ústavným súdom nebolo spôsobilé

naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 6/03).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a pretože sťažovateľ sa v predmetnej veci domáhal ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v čase, keď v označenom konaní pred okresným súdom namietané porušenie práva už netrvalo, a teda bola odstránená jeho právna neistota, pripadalo do úvahy odmietnutie predmetnej ústavnej sťažnosti aj pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. Pokiaľ ide o namietané porušenie zneužitia práv sťažovateľa podľa čl. 17 dohovoru postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 82/2012, ako aj postupom v bližšie neoznačenom prípravnom konaní, ktoré uvedenému súdnemu konaniu predchádzalo, ústavný súd konštatuje, že zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, nevyplýva žiadna možnosť porušenia uvedeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a sťažovateľ neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o porušení tohto práva, preto bolo potrebné sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V [REDACTED]. februára 2015